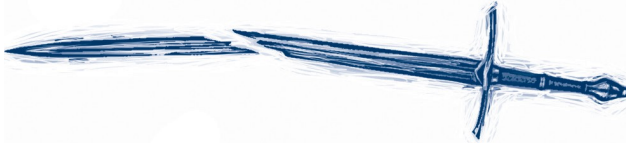

Sátán legyőzött ellenség

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:15; Ézsaiás 14:12-15;

Dániel 7:23-25; 2Thesszalonika 2:8-12;

Jelenések 12; 13:13-14; 19:20

„És ők legyőzték azt a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig” (Jel 12:11).

A *jelenések könyve* 12-14. fejezete készít fel a végidei eseményekkel kapcsolatos részre (Jel 15:1–22:21). Míg a könyv első része (Jel 1:1–11:19) bemutatja a kereszténység korában az egyház lelki küzdelmeit, amelyeket az ellenséges világban vív meg, a többi a második adventhez és az Isten országához vezető, meghatározó eseményekre összpontosít.

A 12. fejezet célja, hogy egy nagy képet adjon a világ történelmének végső válságáról. Bemutatja, hogyan eszkalálódott a korszakok során a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem.

A *jelenések könyve* szerint Istennek és népének a fő ellensége Sátán, aki valós személy, ő áll a világegyetem minden gonoszsága és lázadása mögött. Tudja, hogy a második advent előtt az az utolsó lehetősége az Istennel szembeni győzelemre, ha megnyeri az armageddoni csatát. Ezért minden erejével erre az eseményre készül.

A *jelenések könyve* 12. fejezetének a célja, hogy biztosítsa Isten népét: Sátán nem fog sikerrel járni. Arra is figyelmeztet, hogy Sátán teljes elszántással átfogó hadat indít Isten végidei maradék egyháza ellen, akik egyedül Krisztusban találnak reményt és erőt a győzelemhez.

AZ ASSZONY ÉS A SÁRKÁNY

Olvassuk el Jel 12:1-5 szakaszát! János lát két nagy jelképet, az első egy gyermeket váró asszony, a második pedig egy sárkány. Kiket takarnak a szimbólumok? Milyen tanítás rejlik e versekben?

A Bibliában a nő Isten népének a szimbóluma (2Kor 11:2): a tiszta nő a hűséges hívőket jelképezi, míg a parázna a hitehagyóvá lett keresztényeket. Jelenések 12. fejezetében az asszony először Izrael jelképe, akikhez elérkezett a Messiás (Jel 12:1-5). A 13-17. versekben az igaz egyházat szimbolizálja, amelyből megszületik a maradék. Az asszony a napba öltözött és a hold van a lába alatt. A Bibliában a nap Krisztus jellemének dicsőségét, igazságát jelképezi (Mal 4:2). Jézus „*a világ világossága*” (Jn 8:12), népének pedig tükröznie kell a világon Isten jellemének, a szeretetnek a fényét (Mt 5:14-16). A hold, a „*kisebbik világító test*” (1Móz 1:16) azokra az ószövetségi ígéretekre mutat, amelyek előrevetítették, hogy milyen munkát végez majd Krisztus az evangélium korában. A következő, amit János a látomásában lát „*egy nagy vörös sárkány, akinek hét feje és tíz szarva volt*” (Jel 12:3, ÚRK). Később azt olvassuk róla, hogy ez Sátán (Jel 12:9). A „*farka*” a megtévesztés szimbolikus eszköze (Ézs 9:14-15; Jel 9:10), amivel a csillagok egyharmadát lerántotta a földre (Jel 12:4). Ez azt mutatja, hogy a magas mennyei tisztségéből leesett Sátán (Ézs 14:12-15) képes volt elcsábítani a mennyei angyalok egyharmadát. A bukott angyalok segítik az ördögöt, aki szembe száll Istennel és üdvözítő munkájával (lásd 1Tim 4:1). *A jelenések könyvében* a sárkány úgy is megjelenik, mint „*akinek hét feje és tíz szarva volt*” (Jel 12:3, ÚRK), ez szimbolizálja Sátánnak a világban felhasznált eszközeit: a pogány Rómát (Jel 12:4) és a spiritualizmust (Jel 16:13). „...a sárkány nem más, mint Sátán (Jel 12:9). Ő indította Heródest, hogy irtassa ki a Megváltót. A keresztény korszak első századai során a Krisztus és népe ellen indított harcban Sátán fő ügyvivője a Római Birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány elsősorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 378. o.).

Sátán már kezdettől fogva várta, hogy elpusztíthassa a Messiás-gyermekeket, amint megszületnek. Amikor végre a világra jött, Sátán felhasználta a pogány Rómát (amit Jel 12:4 versében szintén a sárkány szimbolizál), hogy megpróbálja megölni. A gyermek azonban „*elragadtatott Istenhez és az Ő trónjához*” (Jel 12:5, RÚF).

SÁTÁN LEVETTETETT A FÖLDRE

Olvassuk el Jel 12:7-9 verseit a mennyei háborúról! Milyen volt az a harc, aminek következtében Sátán kivettetett a mennyből?

Sátánt a nagy küzdelem elején száműzték a mennyből, amikor fellázadt Isten kormányzása ellen. Meg akarta kaparintani a mennyei trónt, hasonlóvá akart lenni „*a Magasságoshoz*” (Ézs 14:12-15). Nyíltan fellázadt Isten ellen, de alulmaradt, így levették a földre. Ádámot és Évát megtévesztve elbitortolta Ádám uralmát a világunk fölött (Lk 4:6). Önmagát a föld uralkodójának kiáltotta ki (Jn 12:31), és igényt tartott rá, hogy képviselőjeként részt vehessen a mennyei tanácsban (Jób 1:6-12). Ám a kereszt miatti veresége következtében Sátán és bukott angyalai nem hagyhatják el a földet mint börtönüket, amíg el nem nyerik a büntetésüket (2Pt 2:4, Júd 6).

Halálával Jézus visszazerezte azt, ami elveszett, és Sátán valódi jelleme is lelepleződött az egész világegyetem előtt. „Sátán látta, hogy álruhája szétszakadt. Mesterkedése feltárult az el nem bukott angyalok előtt és a mennyei világegyetem előtt. Gyilkosként mutatta meg magát. Isten Fia vérének a kiontásával kiszakította magát a mennyei lények rokonszenvéből. Ettől kezdve korlátozták működését” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 669. o.). Sátánról átkerült Jézusra a föld feletti uralom joga az egész világegyetem előtt, Krisztust kiáltották ki a föld jogos uralkodójának (Ef 1:20-22; Fil 2:9-11). Jézus ezt előre megmondta: „*Most van e világ kárthatása; most vettetik ki e világ fejedelme*” (Jn 12:31).

A Sátán feletti ítélettel eljött „*az üdvösség, Istenünk ereje és királyi uralma, és az Ő Krisztusának hatalma*” (Jel 12:10, RÚF). Sátánnak még van némi ereje ahhoz, hogy ártson Isten földi népének, de tudja: „*kevés ideje van*” (Jel 12:12, RÚF). Bár valóban „*kevés*” az ideje, minden tőle telhetőt megtesz, hogy fájdalmat, szenvedést okozzon, pusztítson.

Jel 12:11 tanítása szerint hogyan védekezhünk az ördöggel szemben? (Lásd még Ef 6:10-18!)

HÁBORÚ A FÖLDÖN

Olvassuk el Jel 12:13-14 szakaszát! Sátán levettetett a mennyből, de az ezerkétszázhatvan profétai nap/év időszaka alatt tovább támadta az egyházat. Hogyan működött Isten az egyházban ekkor?

„Sátánnak, az atyafiak vádolójának a mennyből való kivetését Krisztus vitte végbe, azzal a hatalmas tettel, amikor feláldozta az életét. Sátán kitarató ellenállásának a dacára is végrehajtotta a megváltási tervet... Mivel Sátán tudta, hogy Isten végül visszaszerzi tőle a birodalmat, amit megkaparintott, eltökélte: minden erejét megfeszítve annyit pusztít el az Isten képére teremtett emberek közül, amennyit csak tud. Gyűlöli az embert, mert Krisztus megbocsátó szeretetet és könyörületes tanúsítást íránta, ezért arra készült, hogy a megtévesztés minden formáját latba vesse nála, ami a veszét okozhatja. Még nagyobb erővel halad előre, mert tudja, hogy a helyzete reménytelen” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*, 3. köt., 194-195. o.).

Sátán tagadhatatlanul folytatta földi tevékenységét, kitöltve dühét Krisztus szeretetének földi tárgyán – az egyházon. Az egyház viszont az ezerkétszázhatvan nap/év profétai időszaka alatt isteni védelmet talált a föld kies pusztaságaiban.

A jelenések könyve 12. fejezete kétszer említi a sátáni üldözés korszakát: ezerkétszázhatvan nap/év (Jel 12:6) és „ideig, időkig, és az időnek feléig” (Jel 12:14). Mindkét időszak a kis szarv üldöző tevékenységére utal, amit Dán 7:23-25 versei említenek. A Bibliában egy profétai nap egy évet szimbolizál. A történelemben a Kr. u. 538-1798 közötti időre illik ez a profétai korszak, amíg egyházi és állami hatalomként a Római Katolikus Egyház uralta a nyugati világot 1798-ig, amikor Napóleon tábornoka, Berthier véget vetett Róma elnyomó hatalmának, legalábbis átmenetileg. Az üldözés e hosszú ideje alatt a sárkány árvizet okád a szájából, hogy elpusztítsa az aszszonyt. A víz népeket és nemzeteket jelent (Jel 17:15). Ebben az időben Róma hadseregeket és nemzeteket küldött Isten hűséges népe ellen. Ennek a profétai korszaknak a vége felé a föld elnyelte a vizet és megmentette az aszszonyt, menedéket nyújtott neki. A vallásszabadsággal Amerika biztosította a védelmet (Jel 12:16).

Gondoljunk arra, hogy meddig tartott ez az üldözés: ezerkétszázhatvan évig! Ezek szerint miért csak kevéssé érthetjük meg, mennyi idő is kell bizonyos dolgok teljesedéséhez, mint például Krisztus visszatéréséhez?

HARC A MARADÉK ELLEN

Olvassuk el Jel 12:17 versét! Sátán ki ellen indít teljes körű hadat a végidőben?

Az „*egyebek*”, avagy „maradék” azokat takarja, akik hűségesek maradnak Istenhez, míg a többség hitehagyó lesz (1Kir 19:18; Jel 2:24). Miközben a végidőben az emberek nagy része Sátán oldalára áll, lesz egy csoport, akiket Isten 1798 után támasztott, akik Sátán teljes haragjával szemben is hűségesek maradnak Krisztushoz.

Mi a maradék két jellemzője Jel 12:17 versében? Hogyan lehet az ember biztos abban, hogy Isten végidei maradék népéhez tartozik?

A végidei maradék megtartja Isten parancsolatait. *A jelenések könyve* 13. fejezete rámutat, hogy a Tízparancsolat első táblájának központi része lesz az utolsó idők küzdelmében. Az első négy parancsolat döntően Isten tiszteletével kapcsolatos. A végső krízisben az lesz a fő kérdés, hogy kit kell imádni. Míg a világi emberek úgy döntenek, hogy a fenevad képét fogják imádni, a maradék a Teremtő Istent tiszteli (Jel 14:7). A negyedik parancsolat, a szombat kifejezetten Istent nevezi meg mint Teremtőt, ezért is lesz majd kulcsfontosságú szerepe ennek a parancsolatnak a végső válságban.

A végidei maradék második jellemzője, hogy náluk van „*a Jézus bizonyosságátétele, a prófétaság lelke*” (Jel 19:10). Ezt a verset Jel 22:9 szakaszával összevetve azt látjuk, hogy János „*atyjafiai*”, a próféták megtartják a könyv beszédeit. „*Jézus bizonyosságátétele*” tehát arra utal, hogy prófétái által Jézus bizonyosságot tesz az igazságról, mint ahogyan azt János által is tette (Jel 1:2). *A jelenések könyve* megmutatja, hogy a vég idején Isten népét a prófétaság ajándéka vezeti át a nehéz időkhöz, miközben Sátán minden erejét megfeszítve igyekszik megtevesztetni és elpusztítani őket. Adventistaként Ellen G. White szolgálata és írásai által a prófétai betekintés ajándékát kaptuk.

Ki mit tart „*a prófétaság lelke*” által adott leginkább lenyűgöző megvilágításnak? Milyen kötelezettséget ró ránk ez az ajándék úgy egyénileg, mint közösségesen?

SÁTÁN VÉGIDEI STRATÉGIÁJA

Jel 12:17 változást mutat Sátán stratégiájában, amivel próbálja megnyerni a föld lakosait, sőt még Krisztus hűséges követőit is meg akarja téveszteni. A kereszténység történelme során mindvégig gátolta Isten megváltási tervét, az egyházon belül főként burkolt megalkuvással, kívülről pedig kényszerrel és üldözéssel. Amint a történelem mutatja, hosszú évszázadokon át sikeres volt ez a stratégia, de a reformáció szembeszállt vele, és Isten népe fokozatosan újból felfedezte a bibliai igazságot. Amikor azonban Sátán látja, hogy fogy az ideje, komolyabb erővel támad Isten végidei maradék népére (lásd Jel 12:17). A maradék elleni támadásában nagy szerepe lesz a megtévesztésnek. Démoni lelkek csodákat, spiritizta jeleket tesznek (Jel 16:14). Sátánnak ez a módszerváltása egybeesik azzal, hogy a történelem után a végidőre terelődik a figyelem (lásd Mt 24:24).

Fontos, hogy a „megtévesztés” szó rendszeresen elfordul Jelenések 12-20. fejezeteiben, Sátán végidei tevékenységeire vonatkozóan. *A jelenések könyvében* az „*elhiteti*” (Jel 12:9), „*megtéveszti*” (RÚF) szóval kezdődik és zárul (Jel 20:7-10) a Sátán végidei tetteit bemutató leírás.

Olvassuk el 2Thessz 2:8-12 részét Jel 13:13-14 és 19:20 verseivel együtt! Mit tudhatunk meg a sátáni megtévesztésről az utolsó időkben?

A jelenések könyve 12-20. fejezetei bemutatják, hogy Sátán szövetségesesül akarja megnyerni a világot. Ezért egymás után politikai és vallási hatalmakat is felhasznál munkája végzésére: a pogány Rómát, amit a sárkány jelképez (Jel 12:4-5); ezt követi a tengerből feljövő fenevad által szimbolizált hatalom (Jel 12:6, 15; 13:1-8); majd végül a szárazföldből feljövő fenevad hatalma (Jel 13:11). A könyv hátralevő részében a sátáni hármastagjai elválaszthatatlan egységet képezve helyezkednek szembe Isten munkájával a világon. E hármasság tehát: a pogányság/spiritizmus, amit a sárkány szimbolizál, a katolicizmus, amit a tengerből feljövő fenevad jelképez és a hitelhagyóvá vált protestantizmus, aminek a szimbóluma a földből feljövő, báránnya emlékeztető fenevad. Együttműködnek, hogy megtéveszék, eltérítsék az Úrtól az embereket és Sátán oldalára állítsák őket „*a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára*” (Jel 16:13-14). A hamis rendszerek elpusztulnak a második adventkor (Jel 19:20), míg az ördög, akit a sárkány szimbolizál és aki e földi hatalmak által munkálkodik (Jel 12:9) az ezer év végén semmisül meg (Jel 20:10). *A jelenések könyve* szerint olyan mértékű lesz a végidei csalás, hogy a legtöbb embert ráveszi: a pusztulás útját válassza (Mt 7:13).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Sátán csapdái” c. fejezet, 447-456. o.

A jelenések könyve 12. fejezetének elsődleges célja tudatni Isten népével, hogy a végidei események a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem részét képezik. A könyv figyelmezteti Isten népét, hogy tapasztalt és dühös ellenféllel kell szembenézniük. Pál leírja, hogy Sátán végidei tettei „*a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival és a gonoszságnak minden csalárdságával [jelentkeznek] azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre*” (2Thessz 2:9-10).

A jelenések könyve hangsúlyozza: vegyük komolyan a jövőt és az legyen a legfontosabb a számunkra, hogy Istenre hagyatkozzunk! Arról is biztosít bennünket, hogy bár Sátán hatalmas és tapasztalt ellenfél, nem elég erős Krisztus legyőzéséhez (lásd Jel 12:8). Isten népe csakis abban találhat reménységet, aki már legyőzte Sátánt és ördögi seregeit. Az Úr megígérte, hogy hűséges követőivel lesz „*minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hetednapi adventistaként úgy érezzük, hogy a végidei maradék jellemzői illenek ránk. Micsoda előjog, egyben milyen hatalmas felelősség! (Lásd Lk 12:48!) Csakhogy miért kell vigyáznunk, nehogy azt gondoljuk, hogy ez az üdvösségünket is garantálja?**
- 2) **„Összességében túl sokat beszélünk Sátán hatalmáról. Igaz, hogy erős, de hálát adok Istennek a hatalmas üdvözítőért, aki kivette a mennyből a gonoszt! Beszélünk az ellenségről, imában is megemlítjük, gondolunk rá, a képzeletünkben pedig mind nagyobbra és nagyobbra nő. Miért nem beszélünk inkább Jézusról? Miért nem az Ő hatalmára és szeretetére gondolunk? Sátán örül, ha felnagyítjuk az erejét. Emeljük fel Jézust, elmélkedjünk róla és ha Őt figyeljük, az Ő képére formálódunk át” (Ellen G. White: *Advent Review and Sabbath Herald*. 1889. március 19.)! Hogyan nagyítják fel a keresztyének Sátán erejét? És miért veszélyes, ha tagadják Sátán hatalmát, valóságát, sőt még a létezését is?**

KIS SZABÓ JUDIT:

NEM ÍGÉREK

*„De én mindenkor veled vagyok,
te fogod az én jobb kezemet.”*
Zsoltárok 73:23

Szégyellem, hogy
megtagadott hajnalokat
hagyva magunk után
ülünk lábaidhoz,
így szólogatva neved:
Uram, Uram, én Uram.
Álíg ragadt képmutatásunk
kakas sikítja arcunkba
és nem ismerjük be,
mi nem csupán téged, hanem
testvéreink árulójává is válva
elraktuk az ezüstöket
s fényében csodáljuk lényünk,
magunkat jobbnak vélve.
Itt vagyok, ments meg!
Már nem ígérek holnapokat,
nem ígérem, hogy a viharban is
megőrizem nyugalمام,
hogy mikor erőm fogy,
testem össze nem rogy;
már nem ígérem azt,
hogy mindenem vagy,
hogy hitem cserben nem hagy,
és nem ígérem,
hogy végsőkig szeretlek.
Csak azt tudom, hogy Istenem vagy,
te fogod kezem, s ígérted,
hogy soha el nem engeded.